

د بیوزلو زیار کښانو سره د دولت ستمګري غندو

کړای شول. دې کار د سیمې د زیار کښانو قهر راوپاروه او د پولیسو سره لاس او ګریوان شول چې په نتیجه کې پولیسو درې تنه ووژل او اوه تنه نور یې زخمی کړل چې په زخمیانو کې میرمنې او ماشومانې هم شاملې دي.

څنگه چې په کراتو مونږ ویلي دي چې دا دولت د خانانو، پیسه دارانو، سرمایه دارانو او د مافیایي غلو دولت دی، دا غریبانه کورونه یې په دې نوم چې بی نقشبې دي چپه کړي دي. په داسې حال کې چې خانانو او پیسه دارانو تر اوسه پورې څه باندې ۴ میلیونه جریبه ځمکه غصب کړې، په شینو ساحو کې ماڼۍ ګانې جوړې کړې، ښارګوټي یې جوړ کړي، خو دا دولت ورته نه یوازې څه نه

مخ (۳)

په داسې حال کې چې ښځې او ماشومان په خپلو خټینو کورونو او کې اوسیدل، د دولت لخوا د پولیسو د ټوپک په زور په غریبو او بیوزلو خلکو کورو نه چپه او پټک

هلته د دولت بیلدوژي او د پولیسو ټوپک پر خلکو جونګړې وړانوي. د سه شنبه په ورځ (د سرطان په ۲۰ مه) د کابل د ریشخور د قلعه فتو په سیمه کې

د افغانستان د زیار کښانو ټولنیز اجمن په کراتو ویلي دي چې هغه دولت چې د بهرنیو په پیسو او د ظالمو او ستمګرو سرتیرو په کمک واکمني چلوي، خلکو ته او په خاص ډول بیوزلو زیار کښانو ته د ستمګرۍ پرته بل څه نشي ورکولی. دا ستمګری د لویو لویو بمونو سره شروع شوی او د اوسني قتل و قتل سره ادامه لري.

د بیوزلو زیار کښانو د کورونو چپه کول او پر ځای یې د جنایتکارو مافیایي شتمنو د ماڼۍ ابادیدل د نورو ستمګریو ترڅنګ هغه ستمګري ده چې په تیرو کلونو کې زمونږ ولس یې خورولې او کړولې دي. دا سلسله لا ادامه لري او هرچیرې چې د زیار کښانو جونګړې دي،

زیار کښان، د اتحاد سره کولای شولای خلاصون ومومي

یوازې یو دین به په کې وي، لکه هندوستان چې خلک فکر کوي یوازې هندوان به په کې ژوند کوي حال دا چې هندوستان د نړۍ دویم ستر اسلامي هېواد دي. افغانستان هم داسې هېواد دی چې بېلابېل ملتونه په کې ژوند کوي او ګڼې ژبې په کې ویل کېږي. چا ویلي چې د یوه هېواد استوګنې لکه د یوه ارکستر په شان دي چې که چیرې یوازې یوه آله په کې وغږول شي نو هیڅ خوند به په کې نه وي.

له بده مرغه حاکمانو تل له دغه ملتۍ او ژبني توپیر څخه ناوړه ګټه پورته کړې ده او زمونږ ولس یې د خپلو ګټو تر لاسه کولو لپاره د یو بل وینو ته تېري کړي دي. حال دا چې زمونږ د اولس تر منځ هیڅکله هم داسې شخړې نه وې حتی تر دې پورې چې هزاره عبدالخالق

مخ (۲)

زیار کښان د ټولنې هغه برخه ده چې د خپل مټ په زور یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کوي. دوي دې خبرې ته هیڅ پام نه کوي چې مخې ته یې څوک ولاړ دی، سپین او که تور، هغوی یوازې خپل د مټ زور خرڅوي او یا په چیغو چیغو یو کیلو کچالان خرڅوي. خو له بده مرغه په تیرو څو لسیزو کې زمونږ د هېواد زیار کښان که بزګران دي او که دست فروشان، که مزدور کاران دي او که کارګران په بېلابېلو پلمو تیروستل شوي. یو له هغه لارو او پلمو چې زورواکو تل ترې ګټه پورته کړې، هغه ژبني او ملتني توپيرونه دي.

په نړۍ کې داسې یو هېواد هم نشته چې له یوه ملت څخه جوړ وي او یا هم ټول خلک یې په یوه ژبه خبرې وکړي. آن د نړۍ هغه هېوادونه چې خلک فکر کوي یوازې یو ملت، یوه ژبه او یا

معارف در ولسوالۍ ورس، نمونه ای از غارت میلیاردها دالر

و فقیر نمایندګانې در سطح بلند حکومت و پارلمان دارند که حتماً به آنان رسیدګی می نماید، لذا چیزی بر کاغذ ننوشتیم. به سلسله همین مسافرت بعد از مدتها دوباره به این مناطق رفتم. وضعیت نسبت به قبل بدتر شده بود. با وضعیت مردمان این منطقه به خوبی می توان فهمید

ص (۳)

چند باری است که به مناطق مرزی ورس سفر می کنم. این مناطق در کنار دریای هلمند واقع شده اند. باری که به این مناطق سفر کردم با فقر، تنگدستی، محرومیت و زندګی پر درد مردم این مناطق مرا به وحشت انداخت. ولی به اشتباه فکر می کردم که این مردم محروم

زحمتکشان نیمروز، در کنار دریای خروشان هلمند، تشنه هستند

باشد که دولت ارتجاعی و آخوندی ایران هر روز به آنان توهین و تحقیر روا داشته و از هیچ نوع ظلم و ستم در حق آنان خودداری نمی کند. موج های خروشان دریای هلمند و تشنگی مردمان زحمتکش نیمروز، دیری نخواهد پائید و روزی این موج ها به موج خشم زرنجیان تبدیل خواهد شد و دیگر هیچ زحمتکش زرنج تشنگی را نخواهد شناخت، به شرطی که از همین امروز زحمتکشان آن دست در دست هم بدهند و علیه نابرابری و ستم به اعتراض پردازند.

زحمتکش شهر زرنج از ساعت های دو بجه شب تا صبح برای گرفتن آب در نوبت ایستاد می شوند تا به آب آشامیدنی دسترسی پیدا کنند. این وضعیت به خوبی نشان می دهد که دولت فعلی، ذره ای در فکر مردم بوده نمی تواند، زیرا خود مسئولین بلند پایه دولت، سرمایه داران، تاجران و پولداران و حامیان خارجی آنان همه از آب معدنی استفاده می کنند و برای همین کار تا اکنون بیشتر از ۲۰ کارخانه آب معدنی در کشور فعال شده است. دولتی که جای پولی خود را از ایران بگیرد، چگونه می تواند به فکر مردمی

بخصوص شهر زرنج به آب آشامیدنی دسترسی ندارند و برای آب آشامیدنی به ساعت ها انتظار می کشند. مردم زرنج، که اکثریت آنها مردم فقیر، زحمتکش و وطن دوست تشکیل می دهد، ماهیت این دولت را از همه بهتر می فهمند، زیرا با چشمان خود می بینند که دریای خروشان کشور شان به طرف ایران می ریزد، ولی ایران برای آنان از طریق دو لوله آب فقط برای دو ساعت آب می دهد. همکاران انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان از نیمروز گزارش می دهند که زنان، ریش سفیدان و حتی کودکان

ما بارها گفته ایم که هر وقتی دولت دولتی نباشد و فقط حمایت کننده سرمایه داران و چپاولگران، خان ها و اربابان و ملکان و تاجران باشد، به درد و غم مردم رسیده نمی تواند و نمی خواهد برسد. وقتی دولت به پول خارجی ها وابسته باشد و جای پولی خود را از دولت های ضد مردم بگیرد، این دولت برای مردم هیچ چیزی انجام داده نمی تواند. در حالیکه دریای خروشان هلمند از قلب نیمروز می گذرد و سالانه میلیاردها متر مکعب آب آن به ایران می ریزد، مردم زحمتکش و فقیر ولایت نیمروز و

شتمن غلا کوی او د دولت لخوا معاف کیږي

کاکا صفدر چې د دیگ بخار جوړولو په کارخانې کې کار کوو، له ساعتونو کار وروسته سترې ستومانه کور ته راغی او آواز یې کړ:

د علي مورې، چیرې یې؟ ډیر سترې یم. یوه پیاله چی خو راوړه، چې دمه شم!

دادی درغلمه د علي پلاره. د علي پلاره پوهیږئ، مخکې یې په خبرونو کې ویل چې د دولت مشر ځینو کسانو ته د پیسو معافي کړې ده، انشاالله چې هغه ۲۰۰۰ افغانی چې تاله کارخانې قرض کړي، هغه به هم معافي شي، یوه پوښتنه خو به دې کړې وې.

د علي مورې، مه ساده کیږه. ورباندې خبر یم. دا معافي د کارگرانو لپاره نه ده. هغه سرمایه دارانو چې له بانک... نوم یې څه و؟... اوف... له یاده مې لاپ... بلا مې ورپسې... پیسې اخیستې وې، که چیرې په دوه دریو میاشتو کې خپلې پیسې ورکړي، نو ۴۰۰ میلیونه ډالره به ورته معافي شي.

ښه... نو دا خبره ده. هغه ستا خبره سمه ده چې دا دولت د غریبانو او کارگرانو دولت نه دی، د سرمایه دارانو دولت دی او ته وگوره چې سرمایه دارانو ته څه ویلې نشي. دې سرمایه دارانو میلیونه میلیونه ډالره غلا کړې او اوس ورته معافي کیږي. خیر...!

زیارکشان، د اتحاد...

د چرخیانو د انتقام اخیستلو لپاره له خپل سر څخه تېر شو.

زموږ د ولس بې وزلي په دې ښه پوهیږي چې هغه کراچی والا یا کچالو خرغونکی یې ملگري دي چې که یو یې له شماله دی او بل یې له جنوبه خو تر څنګ یې کار کوي نه هغه هم ملیته چې د لنډ کروزر او رنجر موټر دوږې او خاورې یې پرې بادیري. هغوی ته هیڅ ارزښت نه لري چې تر څنګ یې له کوم ملیته دی ځکه دواړه خولې بهوي او د یو بل پر درد پوهیږي.

وضعیت زنان در بامیان

دروضعیت زنده گي زنان دیده نمیشود. در موسسات، انجوها و ادارات دولتی زنان صرف حضور فزیکي داشته و از آنان برای بازار یابی و تجارت استفاده میکنند مشتم نمونه خروار میتوان از رئیس شورای قرای که خانه و آخندان و... نامبرد. زنان بامیان به جای اینکه در مکاتب به درس و تعلیم خود ادامه بدهند، مجبوراند زمینهای غاصبین و فیودال ها را خیشاوه نمایند، و آن هم زمین های همین زحمتکشان است که گرگ های درینده از طریق دزدی و زور تنگ غصب و تصاحب کرده است، و صاحبان اصلی شان از صبح تا شب در خانه های این فیودالان خیانت کار و جنایت پیشه به خاطر زنده ماندن خود زحمت میکشند و عرق میریزند، حیوانات و اطفال آنها را پرورش میدهند و به خاطر نداشتن امکانات بهداشتی با امراض مختلف دچار از آن رنج میبرند، به جای اینکه برای سرنوشت و آینده خود قلم و کاغذ بدست بگیرند برای زمستان فیودالان، اربابان، جنگسالاران تپک میسازند و از کوه ها هیزم جمع آوری میکنند و با پاهای برهنه در دشت ها و کوه های مملو از سنگ و خاک بزه، گاو، گوسفند و... را میچرانند، به جای اینکه دردها، غم های خود را به نماینده های واقعی زحمتکشان برساند، از ترس همان اشخاص در گلو خفه میکنند، به جای اینکه در شفاخانه ها تداوی ولادت کنند در طوبله ها جان میدهند و به سن های خرد بدون رضایت به زور به شوهر میدهند.

سیمما (سوژا)

زنان و دختران بامیان در وضعیت های بحرانی زنده گي به سرمیبرند و هر روز با مشکلات مختلف دست و پنجه نرم میکنند و مشکلات متعدد سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و اخلاقی دامنگیر شان است. در ولایت مذکور نماینده های امپریالیزم به نام های مختلف از انجو، حقوق زن، حقوق بشر، موسسه و... که با نقاب های دروغین در مقابل مردم ظاهر میشوند و همیشه شعارشان کمک به مردم فقیر، یتیم و بی سرنوشت جامعه است اما، هرگز چنین نبوده است، بلکه از بی سوادی، تنگ دستی و نام مردم فقیر، یتیم و زحمتکش سو استفاده میکنند و جیب های که در طی چند سال پر نشده به خاطر پر کردن آن تلاش دارند، نه به مردم. و این اشخاص فساد پیشه و حق ستیز خوب درک کرده است که قشر اناث زیری ستم های چند لایه قرار دارند و از نعمت علم و دانش محروم و در انحصار مردهای که فقط خود را انسان میگویند زنده گي میکنند و از سوی دیگر به اصطلاح نهادهای چون جامع مدنی، کمیسیون مستقل حقوق بشر، وزارت امور زنان و ده ها انجو دیگر که بعد از جلسه بن به افغانستان وارد شدند همیشه داد از حقوق زن، حقوق بشر و... میزنند، اما در عمل هرگز با گفتارشان یک چیز نبوده است بلکه این نهاد ها وابسته به دولت و نیروهای خارجی اشغالگرانند که ازین قشر محروم و مظلوم استفاده ابزاری نموده و مردم را فریب میدهند، اگر چنین نیست پس با سرا زیر شدن ملیارد ها دالر در این کشور چرا هیچ گونه تغییری

دولت های ستمگر، حامی ستمگران می باشند

زحمتکش، یا یک کارگر زحمتکش و یا هم یک معلم زحمتکش در دوه بسوه زمین خانه گلی آباد کند، دولتمردان با تفنگ رسیده، با بلدوزر خانه گلی اش را ویران می کند و او را غاصب گفته، تهدید به برخورد قانونی می کند.

لذا دولتی که حمایت ستمگران خارجی را داشته باشد، واضح است که نمی تواند حامی زحمتکشان داخلی باشد و چه زیبا گفته اند که زاغ با زاغ، کبوتر با کبوتر - همجنس با همجنس کند پرواز. دولتی که با پرواز طیاره های ستمگران خارجی بوجود آمده، باید با همانها پرواز کند. این دولت نمی تواند با مردم باشد و با آرزوهای مردم بال بگشاید و پرواز کند.

مونر باور لرو چي دا اعتراضونه به دي ډول ستمونو ته د پای ټکی کیږدي او دا ورځ د بیوزلو انسانانو د اتحاد او اتفاق په نتیجه کي رارسیدونکی ده.

په همدې هیلې سره مونر غمژنو کورونو ته د هغوي د عزیزانو د بیرحمانه وژلو له امله تسلیت وایو او هیله لرو چي دا اوښکی به په گړندي سیلاب بدلي شي.

د افغانستان د زیارکښانو ټولنیز انجمن
21 سرطان 1391

باشد، اختلاس گر میلیون ها دالر و میلیارد ها افغانی باشد، نه محاکمه می شود و نه بازخواستی از او موجود است. اما اگر یک زحمتکش به خاطر خریدن یک نسخه دوا برای طفل مریضش از ناچاری یک بایسکل را بدزد، انسان «بی حیثیت»، «دزد» و «بی آبرو» معرفی شده از طریق تلویزیون ها به نمایش گذاشته می شود. در این دولت، پولداران می توانند شهرک های بسیار کلان بسازند، هیچ دولتمردی او را غاصب نگفته، محاکمه کرده نمی تواند، بلکه در افتتاح شهرکش شرکت کرده، آنرا نمونه «پیشرفت» می خواند. اما اگر یک زن

شکنجه، د کورونو ړنگول تر لاسه کوي او په ډیره بیرحمي سره وژل کیږي. دا وطن زمونږ خوله او د متو زور ابادوي، خو مونږ په کې حتي د یوې حیني جونگړي حق هم نلرو، خو هغه غله، جعلکاره او وطن خرڅونکی انسانان چې په دې خاوره سودا باري کوي، هره ورځ په کې نوي ماني، نوي کارخانه، نوي ښارگوټي ابادوي. ایا دا اعتراضونه به یوه ورځ دا ټولې ماني چي په لوټ او غلا ابادي شوي دي، و به نه ړنگوي؟

منافع قربانی می کنند. امروز در افغانستان نیز دولتی داریم که حمایت ستمگران خارجی را دارد، ستمگرانی که بر مردم ما ادرار می کنند و جسد مرده ها را طعمه سگان خود می سازند. در این دولت، کسی که پول داشته باشد، شهرک داشته باشد، شرکت داشته باشد، قرارداد بدست آورده بتواند، از احترام برخوردار است و به حیث انسان «شریف» و «با عزت» از طرف دولت تحسین و تقدیر می شود. در این دولت کسی که غصب کننده زمین باشد، دزد میلیون ها دالر سرمایه مردم در بانک ها

هغو اکثر و زیارکښو انسانانو وطن دي چي د ازادي او استقلال لپاره يي بار بار وینه ورکړي، خو دا وخت یوازې یو اقلیت پیسه داره او ظالمه طبقه یي د بهرنیانو په ملاتړ سره لوتي او له چاپاوله یي نه ستړي کیږي. دا وطن د زیارکښانو وطن دی، د هغو انسانانو وطن دی چې له سهار وختي نه د ماښام تر ناوخته پوري کار کوی، زحمت وباسي، خو په بدل کې د دولت او د هغه د بهرنیو ملگرو سپکاوي، توهین، تحقیر،

افغانستان از جمله کشورهای است که تاریخ آن با کشتار توده ها، ظلم، ستم، فساد، زورگویی، بربریت و استبداد و استعمار گره خورده است. در این میان این مردم زحمتکش است که بار تمام بدبختی ها، رنج ها، قتل ها، آواره گی و... را متحمل شده اند و جنایت و خیانت ستمگران داخلی و خارجی را با گوشت و پوست خود حس می کنند.

تاریخ افغانستان نشان داده است که دولت ستمگران همیشه در خدمت ستمگران بوده و از هیچ نوع ظلم و ستم در مقابل زحمتکشان دریغ نکرده، به زور شمشیر و تفنگ، تانک و طیاره منافع ستمگران را تامین کرده و زحمتکشان را پیوسته به خاطر این

د بیوزلو زیار کښانو...

غواړي ووايي، بلکه د دې مانیو او ښارگوټو په افتتاح کې هم گډون کوي او پیسه دارانو ته مبارکي وايي.

د افغانستان د زیارکښانو ټولنیز انجمن د دې ترڅنګ چې پر بیوزلو ولسونو د خټینو کورونو چپه کول ستمکرانه عمل بولي، د سیمي د خلکو له اعتراض څخه حمایت کوي، ځکه چې دا وطن اصلاً د

معارف در ولسوالی ...

که میلاردها دالری که قاتلان زحمتکشان افغانستان به دولت کنونی داده است، چگونه غارت شده است. این بار به باورم تبدیل شد که آنان که ادعای نمایندگی این مردم ستمدیده را سر می دهند، فقط بلندند بر هویت قومی آنان سوداگری کنند و خود به چوکی های بلند دولت رسیده، چور و چپاول کنند، شهرک بسازند، کارخانه بسازند و تلویزیون و شرکت آباد کنند.

نیاز محمد کارگر...:

بوت های کهنه به پا، دست های زحمت و چشمان تیز، ساعت ها در چوک شاروالی انتظار می کشند تا پولداری بیاید و آنها را به کار ببرد. اما ساعت ها می گذرد و دیگر کسی نیست که حتی آنان را به کار ببرد. در این میان صدای نیاز محمد کارگر، کارگر زحمتکش و با همت به گوش می رسد: «ده غم ماندم چه کنیم، هر جا برویم

فرسوده بالای زمین نمناک نشسته و درس می خوانند. این مکتب نمونه واضح غارتگری دولتمردان کنونی است. این مکتب نمونه زحمتشکی فرزندان زحمتکشان است، زحمتکشانی که از طرف سرمایه داران و ثروتمندان به نام تنبل توهین و تحقیر می شوند. این فرزندان زحمتکشان زیر همین خیمه فرسوده، بر زمین نمناک، با ستون شکسته، با یک تخته سیاه، درس می خوانند تا چشم های شان روشن شود و غارتگران را تشخیص کرده، حساب شان را بخواهند.

محمد امیر تابش

ناهنجار این مکتب کافی است که دولتمردان کنونی روزی در محکمه مردمی به زحمتکشان افغانستان پاسخ بگویند. از تخته سیاه گفتیم. در این مکتب برای ۱۵۰ دانش آموز تنها یک تخته سیاه موجود است که میان صنف ها به نوبت استفاده می شود. هر ده دقیقه بعد این تخته به صنف دیگر انتقال داده می شود. در همین حال ستون خیمه نیز شکسته است و این ستون شکسته نیز باید از طرف دانش آموزان به نوبت ده دقیقه محکم گرفته شود. تمام شاگردان زیر خیمه های کنده و

برای دیدن دوستم که در مکتب درس معلم زحمتکش و مردم دوست است، به مکتب ابتدائیه نگلنگ رفتم. این مکتب که از مرکز ورس در فاصله دورتری واقع است و در آن در حدود ۱۵۰ تن دانش آموز مصروف فراگیری علم و دانش هستند، در وضعیت ناهنجار قرار داشت. با دیدن این مکتب، باور تان بیاید قصه ها و رویدادهای تاریخی که ۲ هزار سال قبل گذشته اند، در ذهن مجسم شد. مکتبی زیر پلاستیک ها با یک تخته سیاه که شاید نشانی از قرن هژدهم باشد. وضعیت

توهین و تحقیر می شویم.»

این است وضعیت کارگران ما در کشوری که یک طرف خریبول ها، زندگی افسانه ای می سازند، چور می کنند و چپاول می کنند و «احترام» می شوند و در طرف دیگر کارگرانی فقیری هستند که کار پیدا نمی کنند، به نام تنبل و بیکاره توهین و تحقیر می شوند و اگر امروز ده غم مانده اند و نمی دانند چه کنند، بزودی می دانند که هیچ کس به غم های شان نخواهد رسید، مگر اینکه

یکدیگر باشند و پولداران نیروی کار شان را غارت کنند. در حالیکه کارگر کسی است که از صبح تا شام عرق می ریزد و کار می کند و زحمت می کشد و به ملیت و زبان تقسیم شده نمی تواند.

را چگونه از میان ببرند و با آنانی که با حمایت خارجی های غارتگر زندگی را برای شان دوزخ ساخته اند، چه بکنند. از غم آزاد شدن و این که یک کارگر چه بکند، فقط به این ارتباط دارد که درد کارگر دیگر را نیز بفهمد و

د پاکستان دولت، د زیار کښانو ضد دولت

هغو افغانو کارگرانو او زیار کښانو سره چې د مجبوریت له مخې په پاکستان کې ژوند کوي، ډیر بد چلند کوي او زموږ زیار کښه کډوال د پولیسو لخوا په بیلابیلو بهانو او پلمو ځورول کېږي. د دې تر څنګ اوس په هغو کمپونو بریښنا هم غوڅه شوی چې په کې ډیر شمیر افغان کډوال ژوند کوي. د پېښور په توده ګرمۍ کې پر افغانانو باندې د بریښنا غوڅول، د دې دولت د زیار کښانو ضد پالیسۍ هغه لړۍ ده چې کلونه مخکې پیل شوی ده چې هدف یې د زیار کښانو د مجبوریتونو څخه ناوړه استفاده ده.

د پاکستان دولت، همغسې چې خپلو بیوزلو او زیار کښو ولسونو ته له بیوزلۍ، فقر او نادارۍ څخه بل څه نشي ورکولای او همدا اوس راپورونه ښکاره کوي چې په دغه هیواد کې زرګونه ماشومان د خوارخواکۍ له امله مري، نو څنګه کولای شي افغان زیار کښانو ته د ژوندانه آسانتیاوې ورکړي. مونږ باور لرو چې د سرمایه دارانو او خانانو دولت چې په هر هیواد کې وي، په هغه هیواد کې زیار کښان له بدمرغۍ او ستونزو او کرپوونو بل څه نشي تر لاسه کولی.

★

مونږ په دې باور یو چې زیار کښان هر چیرې وي، په هر هیواد پورې تړلي وي، په یو ډول د ستم او زورواکۍ لاندې د شتمنو او بډایو لپاره کار کوي او په بیرحمۍ سره استثمارېږي. د همدې امله باید د دولتونو او زیار کښو ولسونو تر منځ فرق وکړو. د پاکستان زیار کښو ولسونو د کارگرانو، دهقانانو او کسبګرو په ګډون، کله چې افغان زیار کښه کارگران، دهقانان او کسبګر پاکستان ته مهاجر شول، په عملي ډول د زیار کښانو اتحاد او وحدت وښود او خپل کلی، ځمکه، باندې، ښکار او د کار ځای یې د افغان

زیار کښانو سره شریک کړي. خو د پاکستان د ارتجاعی دولت ظلمونه د هغه د زیار کښو ولسونو د خواخوږۍ څخه جلا ګڼل کېږي. د پاکستان دولت چې د خانانو، چوهدرانو، سردارانو او میان ګانو دولت دی، د دې تر څنګ چې د پاکستانی زیار کښو ولسونو سره دښمني لري، زموږ د زیار کښانو افغانو کډوالو دښمن هم ګڼل کېږي چې په تیرو دریو لسیزو کې د دغه هیواد بیلابیلو دولتونو دا دښمني په ډاګه ښودلې ده. دا وخت د پښتونخوا ایالتي دولت، د

بامیان: سرزمین جوانان فقیر، محروم و زحمتکش

جوانان فقیر و زحمتکش می ګیرد. آتانی که امروز با لنگی های یک چاره و نکتایی های رنگارنگ در کرسی های بلند مانند اژدها لمیده اند، از طریق قتل و کشتار جوانان زحمتکش و سرقت دارایی های بامیان و کشور ما جوانان زحمتکش بامیان را فریب داده، از آنان برای مقاصد شوم سیاسی خود سو استفاده می کنند.

این اژدهای لمیده باید بدانند که جوانان و مردم داغ دیده بامیان که در فقر بزرگ شده اند و در زیر جنایت ها و خیانت های یک مشت خاین ستمگر بدترین روزها را تجربه کرده اند، جنایت آنان را فراموش نکرده و روزی مردم زحمتکش و بخصوص جوانان بامیان که نقش مهمی در جریانات سیاسی کشور دارند، با اتحاد شان و اتحاد با سایر ملیت های زحمتکش افغانستان، این خاینان را از موتر های شیشه سیاه ضد گلوله شان بیرون خواهد آورد و نانی را که از مردم فقیر و نادار گرفته اند، از حلقوم آنان و فرزندان ستمگر شان بیرون خواهد کشید.

★

گرددند. اکثر جوانان بامیان زمینه تحصیل ندارند و آن عده ای که در لیلیه های بامیان بودو باش دارند، نه برق دارند، نه آب آشامیدنی و پولی که به نام بدل اعاشه برای شان داده می شود، مکمل به آنها نرسیده و تا رسیدن به آنها هر چپاولگری که زورش برسد، حق خود را از آن می گیرد. قتل ها، سرقت ها و کشتار در بامیان، بیشترین قربانی اش را از

خشکسالی های دوامدار مجبور به فروش توتّه زمین، فرستادن جوانان به ایران و آوارگی می شوند. جوانان زحمتکش در بامیان چه در زمینه کار، چه در زمینه تحصیل و چه در زمینه های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی با مشکلات جدی روبرو هستند. جوانان فقیر بامیان از بیکاری رنج می برند و ناگزیر هستند که به کشورهای همسایه، بخصوص ایران بروند که همانجا نیز با هزاران توهین و تحقیر روبرو هستند و اکثراً معتاد بر می

چنانچه بارها گفته ایم، بامیان از جمله ولایتی است که مردم آن هنوز هم در شرایط ناگوار بسر میبرند، با هزاران بدبختی و مشقت رو به روهستند که مطمئناً تا این دولت و سیستم کنونی است، هیچ تغییری در زندگی زحمتکشانش این ولایت به وجود نخواهد آمد. در چند سال که از دولت فعلی می گذرد، دیده شده است که مردم ما در فقر، گرسنگی و ناداری بسر برده، در زمستان های سرد و سوزان از سرمای جان می بازند و به خاطر

نیاز محمد کارگر: «ده غم ماندم چه کنیم، هر جا برویم توهین و تحقیر می شویم»

روز، هر صبح ده ها کارگر جمع می شوند تا نیروی شان را به فروش برسانند. با بریک هر موتر هجوم کارگران بر موتر شروع می شود، صداهای کارگران به گوش می رسد: «مه جوان هستم، خوب کار کده می تانم»، «مه یک ساعت بیشتر کار می کنم»، «هر کاری باشه انجام مېم»، «تجربه پیرمردا را جوانا نداره» و غیره. کارگران با چهره های لاغر، لباس های کهنه و پاره،

سفیران کشورهای خارجی که مردم ما را می کشند، ناز آنان را با دالر می خرند. در همین شهر که اقلیت پولدار هر چیز را در اختیار دارند، اکثریت مردم کارگران، دهقانان و اهل کسبه هستند که از صبح تا شام باید عرق بریزند و نان پیدا کنند. اما نان پیدا کردن نیز در این شهر، کاری ساده نیست. صبح است. چوک شاروالی مزار شریف به کارخانه کارگران بیکار شباهت پیدا کرده است. این جا هر

مزار شریف، شهری که یک طرف قصرها و بلند منزل های جنگ سالاران پولدار فخر می فروشند و در طرف دیگر کارگران گروه گروه ایستاده اند تا کسی پیدا شود و آنانرا به کار ببرند و آخر روز در دست شان ۱۰۰ تا ۱۵۰ افغانی بگذارند. مزار شریف، شهر شهرک ها، شهر کارخانه ها و شرکت های سرمایه داران است، سرمایه دارانی که تفنگ دارند، حمایت دولت و قانون را دارند و

زیار

صاحب امتیاز:

انجمن اجتماعی زحمتکش افغانستان

مدیر مسول: آقا حسن «آروین»

شماره تماس: ۰۷۰۵۱۷۱۸۷۳ / ۰۷۷۸۲۱۸۳۸۱

ایمیل: zyar.af@gmail.com

وب لایک: www.zayaraft.blogspot.com

حساب بانکی بانک ملی: ۱۰۰۱۳۳۴۰۳۲۹۶۲

ص(۳)